

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/85/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114214943
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5114214943.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: U. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., S. XXXX/X, štátny občan ČR, právne zastúpený JUDr. Evou Káčerovou, advokátkou so sídlom N., P. E. M. X, proti žalovanej: P. A., rod. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N., P. XXXX/XX, štátna občianka SR, právne zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík. s.r.o, so sídlom Žilina, Sládkovičova 13, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, na základe odvolania žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/135/2014-465 zo dňa 20. decembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania.

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o n e c h á v a n e d o t k n u t ý m** vo výrokoch II. a III. o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (vrátane zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti).

Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti (výroky IV., V., a VI.) **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.1.Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) zastavil (výrok I.) konanie v časti o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo vzťahu k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v Českej republike, a to nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľnosti Katastrálneho úradu pre Stredočeský kraj, katastrálne pracovisko Kladno, evidovanú na LV č. XXXXX pre katastrálne územie O. ako dvojizbový byt č. XX, na X. podlaží v obytnom dome súp. č. XXXX na ul. F. č. XXXX/XX v O., postavenom na parcele KNC č. 1554 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 950 m², vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a pozemku v podiele 422/47297-in.

1.2.Vychádzal z toho, že manželstvo žalobcu a žalovanej bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/183/2010, právoplatným dňa XX.X.XXXX, pričom žalobný návrh na vyporiadanie BSM po rozvode manželstva bol súdu doručený dňa 2.5.2014, t.j. v rámci 3-ročnej lehoty na podanie návrhu na vyporiadanie BSM.

1.3.Primárne súd prvej inštancie skúmal, či disponuje právomocou vo vzťahu k nehnuteľnosti v Českej republike a dospel k záveru, že tento majetok nespadá do jurisdikcie slovenského súdu v zmysle zákona č. 97/1963 Zb., rovnako podľa článku 24 Nariadenia č. 1215/2012 v spojení s § 9 CSP. V danej súvislosti poukázal na právny názor Okresného súdu Bratislava II vyslovený vo veci sp. zn. 18C/254/2012, v zmysle ktorého: „právomoc slovenského súdu v konaní o majetkových právach, ktorým konaním je nepochybne aj konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je daná len v prípade, že odporca má na území Slovenskej republiky tento majetok, bez ohľadu na jeho bydlisko.“

1.4.Okresný súd uzavrel, že konanie o vyporiadanie BSM je majetkový spor, pričom na posúdenie právomoci je nevyhnutné skúmať, v ktorom štáte sa daný majetok nachádza. Ak sa majetok nachádza

na území Slovenskej republiky, potom má slovenský súd právo v tejto veci konať a rozhodnúť. Nakoľko sa však majetok patriaci do BSM nachádza v inom štáte, musel postupom podľa § 9 CSP konanie v tejto časti zastaviť pre nedostatok svojej právomoci.

2.Následne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 - 4 a § 150 OZ (všetky ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej tak, že žalovanej uložil (výrok II.) povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 3.109,38 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.).

3.V danej spojitosti východiskovo ustálil, že byt č. XX v obytnom dome so súp. č. XXXX vedený na LV č. XXXX pre katastr. územie N. patrí do výlučného vlastníctva žalovanej, preto ho nezahrnul do masy BSM. Obdobne garáž č. XXX (evidovanú na LV č. XXXX pre kat. úz. N.), ktorú žalovaná nadobudla 11.11.2014, t.j. tri roky po rozvoze manželstva. Za dôvodnú naopak považoval súd žiadosť žalobcu započítať ako vnos do výlučného majetku žalovanej sumu 124.000 Sk, t.j. 4.116,05 eur titulom úhrad vykonaných na kúpu garáže za trvania manželstva, a to z finančných prostriedkov patriacich do BSM.

4.Vo vzťahu k príjmom zo spoločného podnikania súd prvej inštancie poukázal na viaceré závery aplikačnej praxe a zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva, že spoločným majetkom by mal byť len zisk, chápaný ako rozdiel medzi výnosom z podnikania a nákladmi na podnikanie v súvislosti s ním vynaložené. Nie je teda žiadny zákonný dôvod, aby akýkoľvek výnos z podnikania manžela bol vylučovaný z režimu bezpodielového spoluvlastníctva. Nemožno však opomenúť ani výdavky a záväzky podnikajúceho manžela, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho podnikaním, nakoľko ich nemožno oddeľovať od podnikania, z ktorého má prospech aj druhý manžel. Z uvedeného vyplýva značná obtiažnosť vyčíslenia toho, čo by mal podnikajúci manžel nahradiť v prospech BSM v zmysle § 150 vety druhej OZ. Zo sporu o vyporiadanie BSM však nemožno urobiť vyúčtovací spor, v ktorom by sa dohľadávali jednotlivé výnosy a výdavky s ich účelovým určením spravidla bez možnosti dospieť ku spoľahlivým záverom. Preto by podľa súdu podnikajúci manžel mal byť povinný nahradiť do BSM takú čiastku, ktorá by sa rovnala pozitívnemu (kladnému) rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku BSM, čo spravidla bude predstavovať cenu podniku (pokiaľ nebol vytvorený aj vynaložením oddelených prostriedkov podnikajúceho manžela). Na základe toho súd vykonal znalecké dokazovanie na účely určenia všeobecnej hodnoty podniku ku dňu rozvodu manželstva, t.j. k 16.5.2011, pričom zo znaleckého posudku č. 3/2020 vypracovaného znaleckou organizáciou INTERAUDIT BENETIP s.r.o. vyplýva, že určenie všeobecnej hodnoty podniku žalovanej nebolo možné, pretože neboli predložené kompletne podklady, chýbajú evidencie, ktoré by boli konzistentné a niektoré evidencie úplne absentujú. Na druhú otázku - určenie sumy cien podnikového majetku znalec uviedol, že bez zistenia východiskovej hodnoty majetku, nie je možné stanoviť všeobecnú hodnotu tohto majetku. Vo vzťahu k tretej otázke, určiť, koľko kapitálu je potrebné vynaložiť na vybudovanie podniku s rovnakými produkčnými parametrami, znalec konštatoval, že podklady nie sú dostatočné, pričom cenové kalkulácie sú väčšinou obchodným tajomstvom každého podniku. Na štvrtú otázku - určenie finančnej štruktúry majetku uviedol, že hodnota nie je známa. K otázke týkajúcej sa výnosnosti podniku (č. V) uviedol, že k 16.5.2011 podnik vykazoval stratu 3.007,11 eur. Ani na otázku o určení výnosovej hodnoty podniku znalec nedokázal odpovedať z dôvodu, že podnik v rokoch 2012 a 2013 nedokázal vytvárať odčerpateľné zdroje. V priebehu vykonávania znaleckého posudku žalovaná neposkytovala súčinnosť znaleckej organizácii, ktorá opakovane vyzývala žalovanú na poskytnutie súčinnosti a uvedené žiadala aj prostredníctvom súdu. Na výzvy súdu žalovaná ani jej právny zástupca nereagovali, a tak súd žalovanej uložil poriadkovú pokutu. Až následne, na pojednávaní bezprostredne predchádzajúcom vyhlásení rozsudku, právny zástupca žalovanej argumentoval, že žalovaná nemohla poskytnúť znalcom všetky účtovné doklady z dôvodu uplynutia archivačných lehôt. Na závere a výsledku znaleckého dokazovania táto argumentácia nič nemení, nakoľko znalecký posudok v zmysle poskytnutej dokumentácie nedokázal zodpovedať otázky formulované v znaleckej úlohe. Z jeho obsahu vyplýva iba zoznam huteľných vecí, no ohodnotenie podniku nebolo možné.

5.Okresný súd preto na účely hodnoty podniku ako súčasť masy BSM nemal relevantné podklady. Právna zástupkyňa žalobcu sa k znaleckému posudku doručenému dňa 19.4.2020 nevyjadrila a nenavrhol vykonať iné dôkazy preukazujúce hodnotu podniku žalovanej. Doplnenie znaleckého dokazovania navrhla po viac ako 1,5 roku na pojednávaní pred vyhlásením rozsudku. Súd tento návrh z dôvodu hospodárnosti zamietol, nakoľko mal za to, že bol oneskorený a s ohľadom na prístup žalovanej nie je zrejmé, či by bol výsledok znaleckého dokazovania relevantný, a to aj s ohľadom na časový odstup. Hodnota podniku žalovanej ako súčasť masy BSM tak preukázaná nebola.

6. Obdobne, pôžička od fyzickej osoby - P. Q. z roku 1998 vo výške 3.319 eur, ktorá mala byť poskytnutá na účely zakúpenia zariadenia optiky, v konaní nebola preukázaná. Na účely jej preukázania žiadal žalobca vypočítať menovanú osobu, avšak žalovaná takéto pasívum patriace do BSM poprela a navyše vzniesla námietku premlčania, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú. Súd preto uvedené pasívum nezahrnul do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Navyše, právny zástupca žalobcu na ňom po právnom posúdení súdom netrval.

7.1. Žalobca žiadal do masy BSM zahrnúť aj hnuiteľné veci, pričom okresný súd túto položku rozčlenil na tri časti. Prvou boli hnuiteľné veci tvoriace zariadenie domácnosti, druhou hnuiteľné veci tvoriace zariadenie a vybavenie prevádzky optiky tvoriacej podnikanie žalovanej. Tretiu kategóriu tvorí osobné motorové vozidlo zn. Honda Civic.

7.2. Vo vzťahu k hnuiteľným veciam tvoriacim zariadenie domácnosti - bytu v N. - súd prvej inštancie konštatoval, že ich žalobca neidentifikoval jasne, resp. nezameniteľne. Vo vzťahu k hnuiteľným veciam, ktoré predstavovali vybavenie prevádzky optiky žalobca nepreukázal reálne ich nadobúdaciú a zostatkovú cenu, no predovšetkým tie patria výlučne do podnikania žalovanej. Navyše, medzi stranami nebolo sporné, že časť prístrojov si ponechal žalobca a dodnes ich užíva. Pokiaľ ide o zariadenie domácnosti - bytu v N. - ktoré žalobca nešpecifikoval jasne a nezameniteľne, išlo o veci, ktoré podľa tvrdení žalovanej sú staré, opotrebované a nefunkčné, pričom žalovaná ich vymenila. Žalobca vyčíslil ich zostatkovú hodnotu v sume 1.360 eur, uvedené nepreukázal a na tieto účely žiadal vykonať znalecké dokazovanie. Súd má za to, že znalecké dokazovanie za účelom ohodnotenia nábytku a vybavenia domácnosti, o ktorých existencii je pochybnosť a ku dňu rozhodovania súdu ide o hnuiteľné veci staré 20 a viac rokov, je nevhodné a neúčelné. Z dôvodu nepreukázania existencie hnuiteľných vecí a ich hodnoty ku dňu rozhodovania súdu preto súd hnuiteľné veci tvoriace vybavenie domácnosti do masy BSM nezahrnul. Rovnako súd do masy BSM nezahrnul ani hnuiteľné veci nesporné patriace do podnikania žalovanej a slúžiace výkonu jej povolania.

7.3. Osobné motorové vozidlo zn. Honda Civic, rok výroby 1998, EVČ: ZA262AI, je v zmysle údajov vyplývajúcich z technického preukazu evidované na Optiku Nova, t.j. podnikanie žalovanej. Žalovaná vo svojom prvom vyjadrení k žalobe však súhlasila, že motorové vozidlo nadobudli strany sporu za trvania manželstva, a to napriek jeho evidencii v podnikaní žalovanej. Nesporné a preukázané je, že motorové vozidlo slúžilo na potreby rodiny a tiež, že v evidencii hmotného majetku sa v zmysle znaleckého posudku nenachádza. Súd preto dospel k záveru, že zostatková hodnota vozidla, ktoré je evidované na podnikanie žalovanej (preto o jeho prikázaní do jej výlučného vlastníctva súd nerozhodoval), patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Výšku zostatkovej hodnoty vozidla súd ustálil v sume 1.000 eur, nakoľko samotný žalobca ju takto vyčíslil aj s ohľadom na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní dňa 20.12.2021 s poukazom na vek a stav vozidla.

8. Okrem uvedeného do masy BSM patrí i zostatok na účte žalobcu vedenom v C. X., a.s., ktorý bol ku dňu rozvodu manželstva predstavoval čiastku 10.368,40 Kč, čo ku dňu vyporiadania podľa kurzovej kalkulačky Národnej banky Slovenska činí 410,55 eur.

9. Okresný súd zhrnul, že celková suma majetku a vnosov patriacich do masy BSM je 6.218,76 eur (1.000 eur + 4.116,05 eur + 692,16 eur + 410,55 eur). V zmysle § 150 OZ z tejto sumy predstavuje polovica čiastku 3.109,38 eur. Žalovaná ako tá, v prospech koho majetku došlo k vnosom a ktorá reálne užíva majetok patriaci do BSM je preto povinná žalobcovi zaplatiť vyrovnávací podiel v sume 3.109,38 eur titulom vyporiadania nehnuteľností patriacich do BSM. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, nakoľko tvrdenia žalobcu týkajúce sa masy BSM sa preukázali ako nedôvodné. Súd uložil žalovanej, aby vyporiadací podiel zaplatila žalobcovi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Dlhšiu patričnú lehotu súdu určil s ohľadom na potreby zabezpečenia finančnej hotovosti a vykonanie úkonov spojených s prevedením na účet žalobcu.

10.1. Náhradu trov konania okresný súd nepriznal žiadnej zo sporových strán s odôvodnením, s ohľadom na povahu sporu nie je možné jednoznačne vyčísliť úspech tej-ktorej strany sporu.

10.2. O trovách štátu, ktoré vznikli v spojení s vypracovaním znaleckého posudku č. 3/2020, hradených zo štátnych prostriedkov (po odpočítaní preddavku zloženého stranami sporu), súd rozhodol v zmysle § 253 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP a štátu - Slovenskej republike priznal voči žalobcovi a žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % u každého z nich, nakoľko tí mali vo veci iba čiastočný úspech, ktorý nie je možné vzhľadom na povahu sporu jednoznačne vyčísliť. Strany sporu uhradili preddavok na znalecké dokazovanie každý vo výške 250 eur, pričom znalečné bolo priznané a vyplatené

znaleckej organizácii v sume 744,74 eur. Z tejto sumy bola zostávajúca časť nekrytá preddavkami uhradená zo štátneho rozpočtu v sume 244,74 eur.

11. Proti tomuto rozsudku, čo do výrokov I. a IV., podala odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zrušenia v napadnutom rozsahu a vrátenia veci súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

12. Nesúhlasila s právnym názorom okresného súdu a to s poukazom na ustanovenia (§ 21 a 37) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, z ktorých podľa odvolateľky vyplýva, že aplikácia právomoci slovenského súdu v danej veci je možná. Čo sa týka ustanovenia či. 24 Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012, na ktoré súd poukazuje, toto nesúvisí s § 9 CSP, ale ide o prípad, keď je konanie vedené aj v treťom štáte. Žalobný návrh žalobcu na vyporiadanie BSM bol doručený súdu dňa 02.05.2014. Ak v časti žaloby o vyporiadaní nehnuteľností na území ČR nie je daná právomoc slovenského súdu, súd mal bezodkladne uznesením žalobný návrh v tejto časti konania zastaviť, čo neučinil a takýmto procesným postupom odňal žalovanej možnosť uplatniť svoje procesné práva v priebehu konania a podať proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie.

13.1. Žalovaná tiež namietala výrok o trovách konania, ktorý je v rozpore so skutkovým stavom konania, ako aj v rozpore so samotným obsahom odôvodnenia predmetného rozsudku, z ktorého je zrejmé a nepochybné, aký mali účastníci konania vo veci úspech. Pokiaľ súd nepriznal stranám trovy konania vzhľadom na povahu sporu, v dôsledku ktorej nemožno jednoznačne vyčíslieť úspech niektorej strany sporu, tento svoj záver bližšie neodôvodnil a nie je zrejmé v čom spočívala povaha sporu neumožňujúca jednoznačne vyčíslieť úspech niektorej strany sporu. Súd svoj právny názor o nepriznaní trov konania opiera o ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci len čiastočný úspech, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pomer úspechu vo veci z hľadiska náhrady trov konania sa zisťuje porovnaním žalobného návrhu žalobcu a výrokom rozsudku vo veci samej.

13.2. V predmetnej veci o vyporiadanie BSM, súd výrokom III. rozsudku rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu úplného vyporiadania BSM sumu 3.109,38 eur. Tento výrok vo veci samej je v rozpore s tvrdením súdu, že vzhľadom na povahu sporu nie je možné jednoznačne vyčíslieť úspech niektorej strany sporu. Úspech žalobcu v spore bol jednoznačne ustálený sumou 3.109,38 eur, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, nakoľko tvrdenie žalobcu týkajúce sa masy BSM sa preukázalo ako nedôvodné. Predmet sporu o vyporiadanie BSM bol vymedzený žalobným návrhom žalobcu, s ktorým žalovaná nesúhlasila. Ako vyplýva z rozsudku súdu, s návrhom žalovanej sa stotožnil a výrokom II. rozsudku uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu úplného vyporiadania BSM sumu 3.109,38 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o zamietnutie v rozsahu hnutelných vecí, súd konštatoval, že žalobca do rozhodnutia súdu nepreukázal existenciu nehnuteľných vecí a ich hodnotu a do masy BSM nezarádnil ani hnutelné veci patriace a slúžiace podnikaniu žalovanej. Z uvedeného rozsudku a jeho odôvodnenia je preukázané, že ide oproti úspechu žalobcu vo výške 3.109 eur o neporovnateľne vyšší a preukázaný čiastočný úspech žalovanej, z ktorého dôvodu právny názor súdu, že pre povahu sporu nie je možné jednoznačne vyčíslieť úspech niektorej strany, prekvapivý, protirečivý a nezrozumiteľný.

14. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

15. Uviedol, že je nesporné, že danom prípade sa vyskytol cudzí prvok, a to nehnuteľnosť, ktorá sa nachádza mimo územia SR, v krajine patriacej do EÚ. Vyporiadanie BSM je občianskoprávnym sporom. Na občianskoprávne spory s cudzím prvkom týkajúcim sa Európskej únie sa uplatní Nariadenie č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, s výnimkou majetkových práv vyplývajúcich z manželského záväzku, teda aj BSM, preto sa použije zákon 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Ak sa majetok nachádza na území Slovenskej republiky potom má slovenský súd právo v tejto veci konať a rozhodnúť. Ak by sa však majetok patriaci do BSM nachádzal v inom štáte, musí postupovať podľa § 9 CSP a konanie zastaviť pre nedostatok svojej právomoci.

16. Pokiaľ ide o trovy konania, rozhodnutie o vyporiadaní BSM je rozhodnutím v záujme oboch strán sporu, ktoré sú povinné vyporiadanie uskutočniť. Žalobu môžu podať obe strany a súd nie je žalobou viazaný. S prihliadnutím na predmet a povahu prejednávaneho sporu (v ktorom má každá zo strán postavenie žalobcu a zároveň žalovaného), pričom žiadna zo strán konania nebola v konaní úspešná v prevažnom rozsahu a každej zo strán sporu bola v zásade priznaná polovica zo spoločného majetku, má žalobca za to, že súd správne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov

konania. Okrem toho, žalobca je poberateľom starobného dôchodku od 01.01.2022 mesačne vo výške 360,40 eur. To sú okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré mu neumožňujú prípadnú povinnosť uhradiť náhradu trov konania žalovanej uspokojiť.

17.V následnom stanovisku k podanému vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že v prípade, ak sa odvolací súd stotožní so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci konať vzhľadom na cudzí prvok, bol to žalobca, navyše kvalifikovane zastúpený právnym zástupcom, kto túto nehnuteľnosť zaradil žalobným návrhom do masy BSM. Keďže žalovaná od rozvodu manželstva nemala žiadne vedomosti vakom stave sa táto nehnuteľnosť nachádza, kto ju užíva, najskôr z hľadiska hodnoty nehnuteľnosti zisťovala pre účely vyporiadania jej hodnotu a osobu, následne u správcu bytu v Kladne sa snažila získať vedomosť o tom, kto predmetný byt užíva a z akého právneho dôvodu, a po zistení týchto informácií v priebehu konania navrhla, aby byt bol prikázaný do vlastníctva žalobcu za primeranú náhradu. Keďže rozhodovanie o tejto nehnuteľnosti nie je v právomoci súdu, vynaložila náklady súvisiace s touto nehnuteľnosťou zavinením žalobcu.

18.Následne s poukazom na žalobcom predložený žalobný petit a výsledok konania zopakovala, že v danom spore išlo o jej procesný úspech.

19.Žalovaná dodala, že ak žalobca poukazuje na to, že je poberateľom dôchodku vo výške 360,40 eur, tak práve v dôsledku jeho procesného postupu a jeho nedôvodných nárokov o veciach patriacich do BSM, od podania žaloby dňa 02.05.2014 rozhodol v tejto veci súd až dňa 20.12.2021, t.j. s odstupom 7 rokov. Žalobca disponuje 2-izbovým bytom v O., ktorý je v BSM účastníkov. Od zániku manželstva v roku 2014, tento byt prenajal tretej osobe, a zrejme až doteraz poberá nájomné za prenájom bytu bez akejkoľvek spoluúčasti žalovanej, ktorý príjem za obdobie od roku 2014 - 2022 predstavuje približne 40.000 eur. Sociálna situácia žalobkyne je krajne nepriaznivá, vykonávala živnostenskú činnosť predajom tovaru v očnej optike, pričom v dôsledku negatívnych hospodárskych výsledkov a rapidného poklesu predaja, je nútená túto činnosť ukončiť, iný majetok nemá, jej súčasné sociálne podmienky sú na hranici životného minima.

20.Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP (z tohto titulu nedotknutým ponechal meritórne výroky II. a III.) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku I. potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a vo zvyšnej časti (trovy konania) zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil (§ 391 ods. 1 CSP) na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21.1.Odvolacia argumentácia žalovanej čo do výroku o trovách konania je opodstatnená. Púha/samotná okolnosť, že sa v súdnej veci jedná o konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva (iudicium duplex, t.j konanie, kde strany sporu majú postavenie žalobcu i žalovaného), bez ďalšieho (automaticky) nezakladá odklon od určujúceho princípu úspechu pri posudzovaní procesného nároku na náhradu trov konania. Pokiaľ by zákonodarca mienil takýto následok s rozoberaným charakterom/typom (tohto) konania spojiť, učinil by tak explicitnou úpravou (napr. ako v § 52 CMP).

21.2.Uvedené platí v okolnostiach súdnej veci o to viac, že, ako podrobne v odvolaní argumentovala žalovaná, porovnaním znenia žalobcom navrhovaného petitu (jednotlivých uplatnených nárokov) s konečným rozhodnutím súdu, je možné mieru úspechu sporových strán stanoviť jednoznačným spôsobom.

21.3.Opísané skutočnosti viedli k zrušeniu napadnutého výroku o trovách sporových strán a závislého výroku o trovách štátu. V ďalšom postupe okresný súd opätovne posúdi trovy prvoinštančného konania, rešpektujúc úvahy predostreté odvolacím súdom a sformuluje preskúmateľné odôvodnenie komplexnej úpravy trov konania (vrátane odvolacieho), pri súčasnom vyporiadaní sa aj s požiadavkou žalobcu na aplikáciu § 257 CSP.

22.1.Naopak, odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľky smerujúcou voči výroku o čiastočnom zastavení konania pre nedostatok právomoci súdu vo vzťahu k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na území Slovenskej republiky. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že jej bola odňatá možnosť podať proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie (pokiaľ by okresný súd rozhodol o zastavení v skoršom štádiu konania), keďže tak učinila v rámci odvolania proti konečnému rozhodnutiu.

22.2.Hoci žalobca v danej spojitosti náležite argumentuje, že súd prvej inštancie nesprávne poukázal na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 15.12.2012 o právomoci a o uznávaní

a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I bis), nakoľko toto (čl. 1 ods. 2 písm. a/ tohto Nariadenia) explicitne vylučuje svoju aplikáciu na majetkové práva vyplývajúce z manželského zväzku, z určujúceho hľadiska je významné to, že tento odkaz súdu prvej inštancie bol formulovaný len podporne (bod 26 veta posledná napadnutého rozsudku). Primárne (a správne, v zmysle subsidiarity pri absencii úpravy právomoci na európskej úrovni, keďže ani nariadenie Brusel II - Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27.11.2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností takúto úpravu neobsahuje) totiž súd prvej inštancie aplikoval zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, z ktorej relevantnej právnej normy (rozhodného práva) vyplýva (§ 37) všeobecná právomoc slovenských súdov v majetkových veciach za podmienky, že žalovaný má na území Slovenskej republiky (ten) majetok, ktorý má byť predmetom konania. S ohľadom na uvedené nie je skutočne možné založiť právomoc slovenského súdu k dotknutej časti uplatneného nároku (t.j. k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Českej republike) a okresný súd opodstatnene pristúpil k čiastočnému zastaveniu konania pre nedostatok procesnej podmienky (§ 9 CSP).

22.3.Žiada sa dodať, že ustanovenie § 21 zákona č. 97/1963 Zb., na ktoré osobitne poukazuje odvolateľka, rieši otázku rozhodného práva, nie právomoci.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu dovolanie **n i e j e** prípustné.